

Lang voor er woorden waren

een briefwisseling

Anouk Saleming
Bart van Rosmalen

Uitgeverij IJzer
Utrecht

Inhoud

jouw gezicht is de maan 11
ik gaf mijzelf aan jou 13
als een vogel strijk je neer op de rand van mijn bed 15
mijn schoenzolen kraken 17
ik slaap te licht 19
ik sta zo plotseling op uit bed 21
Brief aan Perseus 23
Woorden 1 25
Woorden 2 27
Woorden 3 29
er staat een boom aan het water 31
Herbarium 33
ik huil, jij ligt naast mij, en ik wil dat dit niet voorbijgaat 35
Er was iemand die mij leerde fietsen 37
Stad 1 39
mijn lippen drukken tegen je oorschelp 41
ze zeggen dat de verdrinkingsdood de mooiste is 43
Lied 1 45
het liefst zou ik me verstoppen tussen de plooien van de nacht 47
ik zou met vuur willen beginnen 49
Mijn huid is de grens van mijn eenpersoonsland 51
de armen van mijn tijd met jou 53
laat mij je wonden zien 55
Lied 2 57
wij leven in de verloren tijd 59
Stad 2 61
Toen alles tegelijk gebeurde 1 63
niet accepteren dat alles voorbijgaat 65
Woorden 4 67
We houden ons niet voor mogelijk 69
de zon schijnt 71

ze zeggen dat hoop stil is 73
wat als ik wakker word 75
Woorden 5 77
zo loopt het leven 79
toen onze lichamen eindelijk sliepen 81
Stad 3 83
Woorden 6 85
Toen alles tegelijk gebeurde 2 87
de nacht is zachtmoedig 89
Liefste 91

Over het ontstaan

Als ik teken denk ik anders. Er zijn geen woorden. Het is stil. Het potlood of het krijtje zoekt zijn weg. Zacht gekras of geveeg is alles wat ik hoor. Het papier is geduldig en ontvankelijk. 'Nou doe dan wat...!' lijkt het te zeggen. Telkens moet ik weer bij het niets en de leegte beginnen. Lang voor er woorden waren. Dan is er een begin. Lijnen verschijnen op papier. De een na de ander. Langzaam komt er tekening in. Na een tijdje begint het werk dat ontstaat als het ware terug te praten. Blijdschap en verdriet, angst en verlangen, mooi en lelijk: alles kan er zijn. Als het klaar is maak ik een foto. Die stuur ik naar je toe. Dan is het werk uit mijn handen. En begint het wachten op jouw woorden.

Bart

Ik zie dat je een foto hebt gestuurd. Meteen ben ik nieuwsgierig. Ik kijk naar je tekening. Soms ben ik aan het werk en kan ik maar een kort moment kijken. Dan sluit ik het bericht, maar ik ben je tekening al binnengestapt. Zo voelt het. Alsof er door het kijken naar je tekening geen weg meer terug is voor mij. Er zijn niet meteen woorden. Wel een gevoel. En met dat gevoel dwaal ik rond. In jouw getekende wereld. En dan ineens, is er een beginnetje. Een gedachte. Een beeld. Een zin. Dan weet ik dat ik moet schrijven. Ik schrijf tot het 'af' is. Zonder stoppen. Het wordt iets dat op zichzelf staat. Als iets dat de wereld in mag. Ik stuur de tekst meteen naar jou, voordat de twijfel toeslaat. Ik wacht op jouw bericht 'gezien', of: 'gevonden'.

Anouk

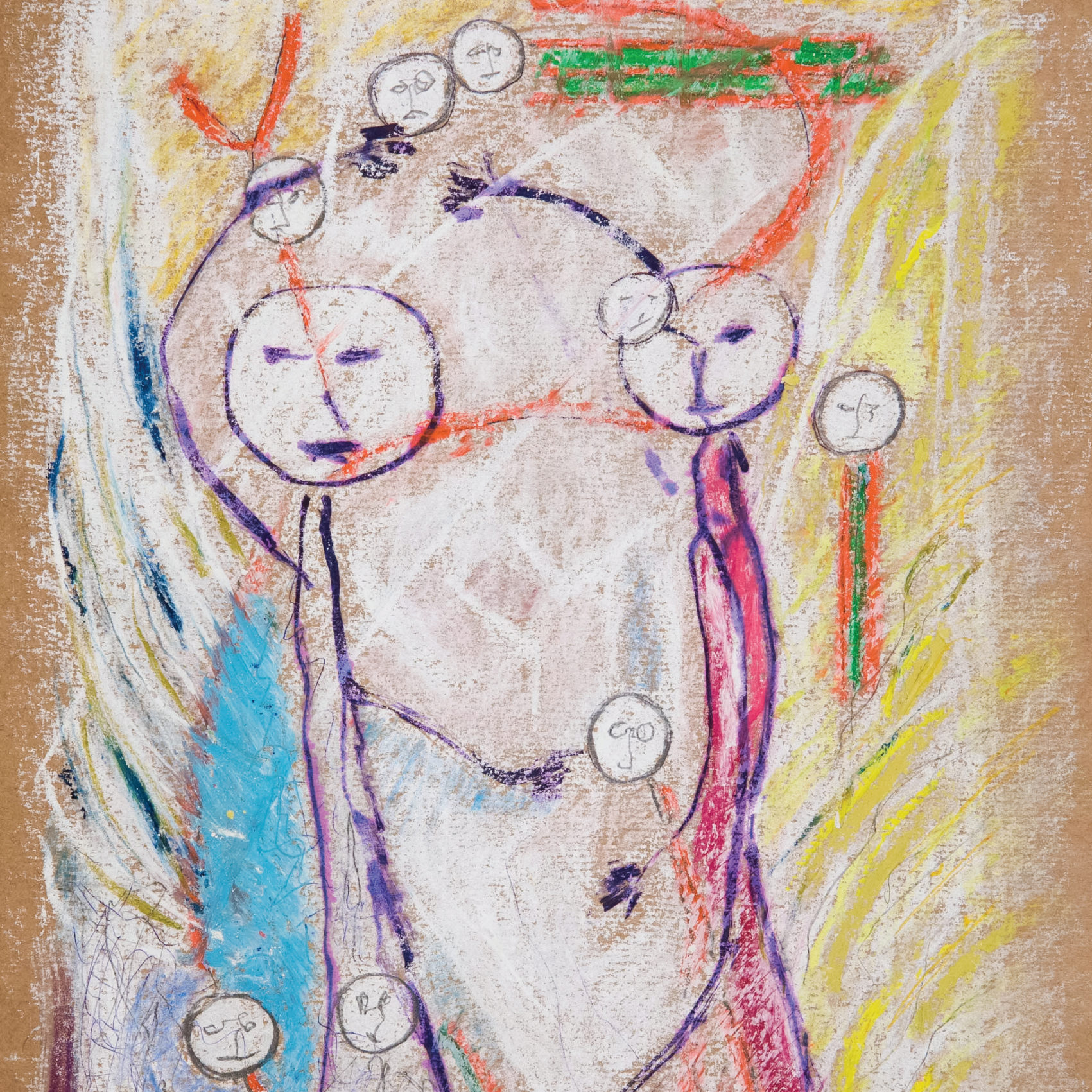
jouw gezicht is de maan
ik kan het niet lezen als ik bij je ben
mijn kussen hebben wel kracht
maar missen zwaarte
mijn lippen zweven boven de jouwe
zo gaat dat op de maan

pas thuis, op afstand, kan ik lezen
wat ik zag
een toenemende lach
een afnemende lach
had ik maar dit gezegd
had ik maar dat
had ik maar

ik kijk in mijn herinnering
en zie jou ten volle
en ik zie jou nieuw
in al jouw schijn gestalten
de woorden stromen
met jouw licht
je bent te ver weg
om het tegen je te kunnen zeggen

zo zwaar heb ik me niet eerder gevoeld

ik gaf mijzelf aan jou
en toen stond ik daar
totaal onhandig
met niets omhanden
ik keek hoe jij mij aannam
ik verbaasde mij dat iemand die zo moeilijk doet
zo makkelijk aan te nemen is
je hield me vast
ik wist precies wat ik nu met mij zou doen
als ik jouw handen had
ik dacht
ik ken mezelf goed genoeg
om te weten dat
als je nu aarzelt...
je aarzelde
dat zag ik heus wel
maar als je niet gearzeld had
had ik het ook niet geloofd
je mag me houden
al is het alleen al om hoe leuk je kijkt
als je niet weet wat je moet
met wat je zomaar in handen krijgt

als een vogel strijk je neer op de rand van mijn bed
je pikt me wakker
je voert me wormen
je krast een lied
je zet je snavel in mijn rug
en duwt me over de rand
ik mag kiezen:
vliegen of vallen

veel later vind ik jou op de stoep voor mijn huis
ik til je op
in de beschutting van mijn handen
draag ik je naar de kersenboom
ik klim tot aan de bovenste takken
ik leg je in het oude nest
de lucht trilt in de middaghitte
ik neurie een wijsje van lang geleden

mijn schoenzolen kraken
de lattenbodem onder mijn bed
de treden van de trap
mijn botten
het gladde ijs waarop ik mij bevind
alles wat mij draagt, kraakt
alsof ik moeite kost
het leven heeft het maar zwaar met mij
vooral in de winter

alleen jij draagt me
alsof ik veren heb
ik eet de kruimels uit je hand
er zit een melodietje in mijn hoofd
maar met volle mond is het lastig fluiten
ik weet best
dat zelfs het gewicht van veren
na verloop van tijd
teveel kan voelen

misschien wil je me
tegen die tijd
op de vensterbank zetten
met het raam op een kier
dan is het lente
en het ijs gesmolten